

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C 1122 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 2894
Datum van uitspraak 10 september 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/688 - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002300287-0001-0024-01-01-1

Not.nr. KO.64?L6.018035/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

2. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

3. nr. (ON
met maatschappelijke zetel,
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 1383 (ON - overeenkomstig het Wetboek van
vennootschappen en verenigingen moet de term "Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid" vanaf 1
januari 2020 gelezen worden als "Besloten vennootschap", afgekort: bv),
met maatschappelijke zetel,
- beklagde -

2. nr. 1384 RRN
geboren te op
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

te

de eerste en tweede:

PAGE 01-00002300289-0002-0024-01-01-4

om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of-zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben,

A. herhaaldelijk in de periode van 1 mei 2014 tot 21 december 2015

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 4, § 2 Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 2, § 1 Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, meer bepaald een wasserij met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 100 kW, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied, omschreven onder rubriek 46, 1° b) van bijlage 1 Vlarem I.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

B. Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 22, eerste lid Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en in strijd met artikel 43, § 1 Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald:

1. herhaaldelijk, in de periode van 4 november 2014 tot en met 22 februari 2017

de hieronder vermelde artikelen van het Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II):

a. artikel 4.1.3.2.: "*Onverminderd art. 4.1.2.1. treft de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle maatregelen om:*

- *de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer*",

namelijk door niet alle maatregelen te nemen om de buurt niet te hinderen door geur afkomstig van de exploitatie van het wassalon;

b. artikel 4.1.3.3., § 1: "*Bij hinder of schade, of dreigend gevaar hiertoe voor de omgeving, moet de exploitant onmiddellijk de nodige maatregelen treffen om deze toestand te verhelpen en in voorkomend geval verdere verontreiniging te doen ophouden. Eventueel opgetreden verontreiniging moet hij op milieuhygiënisch verantwoorde wijze ongedaan maken*",

door niet onmiddellijk de nodige maatregelen te treffen om de geurhinder afkomstig van de exploitatie van het wassalon te doen ophouden.

c. artikel 4.4.2.2., § 1, tweede lid: "*Wanneer de afvalgassen via een schoorsteen of ander afvoerkanaal worden geloosd, dient deze onverminderd de verplichtingen van art. 4.4.2.3. voldoende hoog te zijn met het oog op een vanuit milieuoogpunt en voor de volksgezondheid voldoende spreiding van de geloosde stoffen.*

Tenzij anders vermeld in de vergunning moeten dampen, nevels en stofhoudende afvalgassen op de plaats waar ze ontstaan worden opgezogen. Zo nodig moeten ze naar een zuiveringsinstallatie worden geleid. Vervolgens dienen ze in de atmosfeer geloosd te worden via een schoorsteen met een zodanige hoogte dat de omgeving niet gehinderd wordt. De schoorsteen moet ten minste 1 m hoger zijn dan de nok van het dak van de woningen, bedrijfs- en andere gebouwen die gewoonlijk door mensen bezet zijn, gelegen in een straal van 50 meter rond de schoorsteen. Dit geldt niet voor bestaande inrichtingen, tenzij anders vermeld",

meer bepaald door niet de schoorsteen ten minste 1 m hoger te maken dan de nok van het dak van de woningen, bedrijfs- of andere gebouwen die gewoonlijk door mensen bezet zijn, gelegen in een straal van 50 meter rond de schoorsteen.

2. op 22 maart 2016

de bijzondere voorwaarde zoals opgelegd in art. 2.3. van de aktename van de melding door het College van Burgemeester en Schepenen op 21 december 2015, stellende dat "de bepalingen waarvoor een afwijking werd aangevraagd dienen te worden uitgevoerd uiterlijk drie maanden na de aktename van deze melding", door niet tegen uiterlijk drie maanden na de aktename van de melding van 21 december 2015 de bepaling van art. 4.4.2.2., § 1, tweede lid 2 Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) te hebben uitgevoerd, meer bepaald door niet de schoorsteen ten minste 1 m hoger te maken dan de nok van het dak van de woningen, bedrijfs- of andere gebouwen die gewoonlijk door mensen bezet zijn, gelegen in een straal van 50 meter rond de schoorsteen.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

PAGE 01-00002300289-0004-0024-01-01-4

C. Herhaaldelijk, in de periode van 4 november 2014 tot en met 22 februari 2017

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 22, tweede lid Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting verzuimd te hebben, ongeacht de verleende vergunning, steeds de nodige maatregelen te hebben getroffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden, namelijk door niet de nodige voorzorgen te hebben getroffen om de buurt niet te hinderen door geurhinder en meer bepaald een sterke geur afkomstig van wasmiddelen.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

D. Opzettelijk opgelegde bestuurlijke maatregelen, bestuurlijke geldboeten, veiligheidsmaatregelen of door de strafrechter opgelegde maatregelen niet te hebben uitgevoerd, te hebben betaald of te hebben genegeerd, namelijk:

1. op 6 december 2014

de bestuurlijke maatregel opgelegd op 14 november 2014 door toezichthouder van de PZ , houdende om "*uiterlijk tegen vrijdag 5 december 2014: ons het bewijs leveren dat een melding werd gedaan bij het stadsbestuur van betreffende de exploitatie van het wassalon*", door niet tegen uiterlijk vrijdag 5 december 2014 aan de toezichthouder van de PZ het bewijs te leveren dat een melding werd gedaan bij het stadsbestuur van betreffende de exploitatie van het wassalon;

2. op 17 januari 2015

de bestuurlijke maatregel opgelegd op 14 november 2014 door toezichthouder van de PZ houdende om "*uiterlijk tegen vrijdag 16 januari 2015: ons een plan van aanpak bezorgen betreffende het conform maken van de emissie van de afvalgassen aan de algemene en sectorale milieuvorwaarden zoals hoger vermeld, (uitvoeringswijze, uitvoerder, uitvoeringstermijn)*", door niet tegen uiterlijk vrijdag 16 januari 2015 aan de toezichthouder van de PZ een plan van aanpak te bezorgen betreffende het conform maken van de emissie van de afvalgassen aan de algemene en sectorale milieuvorwaarden zoals hogervermeld;

3. op 16 april 2016

de bestuurlijke maatregel opgelegd op 11 januari 2016 door toezichthouder van de PZ houdende om "*uiterlijk tegen maandag 21 maart 2016: de installatie van een schoorsteen, waarbij de afvalgassen op de plaats waar ze ontstaan opgevangen worden en, na de eventueel noodzakelijke zuivering ter naleving van de van*

toepassing zijnde emissie- en immissievoorschriften, in de omgevingslicht geloosd worden. Deze schoorsteen dient minstens 1 m hoger te zijn dan de nok van het dak van de woningen, bedrijfs- en andere gebouwen die gewoonlijk door mensen bezet zijn, gelegen in een straal van 50 m rond de schoorsteen.

De schoorsteen dient uitgerust te zijn met meetopeningen, uitgevoerd overeenkomstig de code van goede praktijk, en met het oog op de veilige en praktische uitvoering van de controlemetingen, met een meetplatform of gelijkwaardig alternatief”, op 7 maart 2016 verlengd tot 15 april 2016, door niet tegen uiterlijk 15 april 2016 de schoorsteen ten minste 1 m hoger te maken dan de nok van het dak van de woningen, bedrijfs- of andere gebouwen die gewoonlijk door mensen bezet zijn, gelegen in een straal van 50 m rond de schoorsteen.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 2, 1° Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 8 mei 2019 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Ten aanzien van eerste beklaagde

*Verklaart de feiten onder de **tenlastelegging B1a, B1b en C niet bewezen in hoofde van spreekt haar daarvoor vrij en ontslaat haar ter zake van elke verdere rechtsvervolg**ing zonder kosten.*

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B1c, B2, D1, D2, D3 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *voor de tenlasteleggingen A, B1c, B2, D1, D2, D3*
vermengd:

*tot een geldboete van **800,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **6400,00 EUR**.*

*Zegt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis zal worden **uitgesteld gedurende 3 jaren** vanaf heden wat betreft **DE HELFT** van deze geldboete.*

Veroordeelt

┌ PAGE 01-00002300289-0006-0024-01-01-4 ─┐

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 53,58 EUR.

tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Ten aanzien van tweede beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging B1a, B1b en C niet bewezen in hoofde van spreekt haar daarvoor vrij en ontslaat haar ter zake van elke verdere rechtsvervolgning zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B1c, B2, D1, D2, D3 bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A, B1c, B2, D1, D2, D3 vermengd:

*tot een geldboete van **400,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **3200,00 EUR**.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis zal worden uitgesteld gedurende 3 jaren vanaf heden wat betreft deze geldboete.

Veroordeelt

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 53,58 EUR.

tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

PAGE 01-00002300289-0007-0024-01-01-4

De rechtbank veroordeelt de beklaagden er.
hoofdelijk tot de kosten, tot op heden begroot op 28,46 EUR.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vorderingen van de burgerlijke partijen ontvankelijk en in volgende mate gegrond.

Veroordeelt en solidair om te betalen aan de
burgerlijke partij de som van **HONDERD VIJFTIG EURO (150.00 €)**, meer de
vergoedende intresten vanaf 27 september 2015 tot heden en meer de gerechtelijke
moratoire intresten vanaf heden t o t datum der algehele betaling, telkens aan de wettelijke
intrestvoet.

Veroordeelt en solidair om te betalen aan de
burgerlijke partij de som van **HONDERD VIJFTIG EURO (150.00 €)**, meer de
vergoedende intresten vanaf 27 september 2015 tot heden en meer de gerechtelijke
moratoire intresten vanaf heden tot datum der algehele betaling, telkens aan de wettelijke
intrestvoet.

Wijst al het meer of anders gevorderd af als ongegrond.

Veroordeelt - samen om als
rechtsplegingsvergoeding aan deze burgerlijke partijen te betalen de som van 480,00 EUR
(art.1022 Gerechtelijk Wetboek - art.1 tot 13 Wet van 21/4/2007 - art.162 bis -194 Wetboek
van Strafvordering)."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 4 juni 2019 door de beide beklaagden tegen "alle burgerlijke en strafrechtelijke beschikkingen van het vonnis, conform het neergelegd grievenformulier";
- 7 juni 2019 door het openbaar ministerie tegen "alle beschikkingen op strafgebied";
- 11 juni 2019 door de burgerlijke partijen tegen "alle beschikkingen van het vonnis op burgerlijk gebied mbt. en ".

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op:

- 4 juni 2019 door de advocaat van de
- 4 juni 2019 door de advocaat van de beklaagde ;
- 7 juni 2019 door het openbaar ministerie,
- 11 juni 2019 door de advocaat van de burgerlijke partijen.

1.4 Op de rechtszitting van 15 januari 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de advocaat van de beklaagden en na de partijen te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 28 mei 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 28 mei 2021 in het Nederlands:

- de beklaagden _____ en de _____ in hun middelen van verdediging, bijgestaan, respectief vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal;
- de burgerlijke partijen _____ en _____ in hun middelen vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 8 mei 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagden _____ en de _____ (afzonderlijk) ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt telkens bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld aan de telastleggingen A, B.1.c, B.2, D.1, D.2 en D.3, de straf en op burgerlijk gebied met betrekking tot de vorderingen van _____ en de _____

Ook in het door het openbaar ministerie ingediende grievenformulier wordt bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld aan de telastleggingen B.1.a, B.1.b en C. Het openbaar ministerie meent dat de beide beklaagden ten onrechte werden vrijgesproken voor deze telastleggingen. Verder stelt het openbaar ministerie dat de door de eerste rechter opgelegde straf te laag is.

Volgens het door de advocaat van de burgerlijke partijen en de ingediende grievenformulier zijn zij het niet eens met de herleiding door de eerste rechter van de door hen gevorderde schadevergoedingen.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden en de van het openbaar ministerie en van de burgerlijke partijen en zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De telastleggingen B.2, C, D.1, D.2 en D.3 werden op pagina 4 tot en met 6 van het beroepen vonnis weergegeven met een verkeerde letter en/of cijfer. De correcte weergave is deze zoals hiervoor weergegeven op pagina 1 tot en met 6 van dit arrest en die dezelfde is als in de dagvaarding van het openbaar ministerie, betekend aan de beklaagden op 9 augustus 2017.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis samen als volgt:

“Naar aanleiding van een klacht over geurhinder, wordt door de Dienst Milieuhandhaving van de lokale politie PZ op 3 november 2014 een controle uitgevoerd in het wassalon, uitgebaat door eerste beklagde, waarvan tweede beklagde de zaakvoerder is.

Daar wordt vastgesteld dat, aangezien het wassalon als hinderlijke inrichting klasse 3 moet worden beschouwd, niet aan de sectorale voorwaarden is voldaan. De afvalgassen worden immers niet afgevoerd via een schoorsteen die minstens 1 meter uitsteekt boven de nok van de daken die gelegen zijn binnen een straal van 50 meter. Ook blijkt dat er bij de overname door eerste beklagde van het wassalon begin 2014, daarvan geen overname van de milieuvergunning is gebeurd.

Er werden op 14 november 2014 een aantal bestuurlijke maatregelen opgelegd. Het bewijs moest geleverd worden tegen 5 december 2014 dat er melding was gedaan van de exploitatie en tegen 16 januari 2015 moest een plan van aanpak bezorgd worden over het conformeren van de uitstoot van afvalgassen aan de algemene en sectorale milieuvorwaarden.

Op 5 mei 2015 wordt een nieuw plaatsbezoek uitgevoerd, waarbij vastgesteld wordt dat de achterdeur akoestisch werd geïsoleerd en dat er een filter op de afvoerbuis was gemonteerd. Voor wat het ophogen van de afvoerbuis betreft, zou dit punt ter sprake gebracht worden op de volgende algemene vergadering van de van het appartementsgebouw (Residentie waarin het wassalon gevestigd is. Op 27 juli 2015 wordt de lokale politie er van op de hoogte gesteld dat er door de toestemming werd gegeven om de afvoerbuisen op te trekken.

Wel hadden beklagden op 29 april 2015 een afwijking aangevraagd op de sectorale voorwaarden bij de bevoegde Vlaamse Minister, welk verzoek niet werd ingewilligd door de Minister bij besluit van 18 november 2015.

Op 21 december 2015 neemt het College van Burgemeester en Schepenen akte van de melding van exploitatie. De aktename stelde wel als bijzondere voorwaarde dat de sectorale bepalingen waarvoor een afwijking was aangevraagd (doch verworpen bij beslissing van 18 november 2015), uiterlijk binnen de drie maanden moest worden uitgevoerd.

In navolging daarvan werd op 11 januari 2016 een nieuwe bestuurlijke maatregel opgelegd aan beklagden om uiterlijk tegen 21 maart 2016 de schoorsteen te hebben opgetrokken tot 1 meter boven de nokken in een straal van 50 meter.

Bij een nieuwe controle op 28 februari 2017 wordt vastgesteld dat tegen de achtergevel een inox afvoerbuis werd geïnstalleerd, die tot boven de dakrand van het appartementsgebouw komt, maar tot net onder de rand van het dak van het aanpalend appartementsgebouw.”

5. Bij besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, werd het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 opgeheven en met ingang van 23 februari 2017 vervangen door Titel V van het Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid (“DABM”) van 5 april 1995. Vlarem I werd eveneens opgeheven.

Wat betreft tenlastelegging A, werd artikel 4, § 2 Milieuvergunningsdecreet *juncto* artikel 2, § 1 Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunningen (Vlarem I) met ingang van 23 februari 2017 vervangen door art. 5.2.1, § 6, tweede lid, Decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid. Rubriek 46, 1°, b) van bijlage 1 van Vlarem I werd met ingang van 23 februari 2017 rubriek 46, 1°, b) van bijlage 1 van Vlarem II.

De verplichting tot het naleven van de algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden, zoals voorzien in de telastleggingen B.1.a, B.1.b, B.1.c en B.2, is sinds 23 februari 2017 opgenomen in artikel 5.4.9., § 1 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Wat betreft de telastlegging C, werd artikel 22, tweede lid Milieuvergunningsdecreet met ingang van 23 februari 2017 vervangen door artikel 5.4.9, § 2, eerste lid Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

De feiten van de telastleggingen A, B.1.a, B.1.b, B.1.c en B.2 en C waren op het tijdstip van de feiten strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en/of een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro. Deze feiten zijn sindsdien strafbaar gebleven en nog steeds strafbaar gesteld met dezelfde straffen door artikel 16.6.1., § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

6.1 Volgens de dossiergegevens nam de _____ het wassalon aan de
te _____ over op 1 april 2014.

Rekening houdend met de totale drijfkracht van de in het wassalon aanwezige wasmachines en droogkasten, is het wassalon volgens artikel 46, 1°, b) van bijlage 1 van Vlarem I, met ingang van 23 februari 2017 vervangen door artikel 46, 1°, b) van bijlage 1 van Vlarem II, een hinderlijke inrichting klasse 3. De exploitatie van een dergelijke inrichting is krachtens artikel 6, tweede lid Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, onderworpen aan een meldingsplicht (voorheen artikel 4, § 2 Milieuvergunningsdecreet).

De _____ en haar zaakvoerder _____ meldden niet dat zij (voortaan) het wassalon zouden exploiteren. Ze deden dit pas nadat ze daartoe werden verplicht door middel van een bestuurlijke maatregel.

Het misdrijf van de telastlegging A vereist, net zoals de overige aan de beklagde te last gelegde misdrijven, enkel (algemeen) opzet als moreel element, hetzij een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg. In tegenstelling tot wat ze aanvoeren, pleegden de beklagden de feiten wel degelijk wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

De beklagden behoorden te weten dat, aangezien ze de exploitatie van het wassalon hadden overgenomen, ze daarvan vooraf melding moesten doen zoals vereist door het op dat ogenblik van toepassing zijnde artikel 4, § 2 Milieuvergunningsdecreet (vanaf 23 februari 2017: artikel 6, tweede lid Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning).

Ten onrechte stellen de beklagden dat omdat de toepasselijke wetgeving niet voorziet dat bij een wijziging van uitbater een nieuwe melding moet worden gemaakt, zij er mochten van uitgaan dat de melding die op 11 januari 1999 was ingediend namens de _____ (p. 14 strafdossier), onbeperkt geldig bleef.

De verplichting om een nieuwe melding bij overname van exploitatie te doen vloeit impliciet maar zeker voort uit de tekst van artikel 4, § 2 Milieuvergunningsdecreet zelf: "Niemand mag, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die in de derde klasse is ingedeeld en geen onderdeel is van een inrichting die in de eerste of tweede klasse is ingedeeld, exploiteren of veranderen." (onderlijning toegevoegd)

Ook artikel 6, tweede lid Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning voorziet: "Niemand mag zonder voorafgaande uitdrukkelijke of stilzwijgende aktename een project dat bij of krachtens de decreten, vermeld in artikel 5 is onderworpen aan een meldingsplicht uitvoeren, exploiteren of een meldingsplichtige verandering eraan doen." (onderlijning toegevoegd)

De meldingsplicht is niet alleen gebonden aan de uitgebate inrichting zelf, maar ook persoonsgebonden, namelijk de natuurlijke of rechtspersoon die de uitbating waarneemt. Het moet immers te alle tijde kenbaar zijn wie moet instaan voor het naleven van de algemene, bijzondere en sectorale milieuvorwaarden die op de inrichting van toepassing zijn en wie daarop kan worden aangesproken, als blijkt dat die voorwaarden niet worden nageleefd.

Door te vereisen dat bij een overdracht van de inrichting een nieuwe melding gebeurt, is het ook mogelijk te controleren of de inrichting op het ogenblik van de overname van de exploitatie nog steeds moet worden ingedeeld zoals voorzien in de initiële melding, en of er geen veranderingen aan de inrichting gebeurden die tot gevolg hebben dat de inrichting anders moet worden ingedeeld. De overname van een inrichting gaat immers vaak gepaard met veranderingen. Zo ook in het geval van de beklaagden, die op pagina 3 van hun syntheseconclusie stellen: *“Het pand werd na overname, volledig vernieuwd. Alle machines werden vernieuwd. Tevens werd het raamwerk vernieuwd zodat het in harmonie kwam met de rest van het gebouw.”* Waar de totale drijfkracht op het ogenblik van de melding op 11 januari 1999 5,2 kW bedroeg, was dit op 3 november 2014 17,05 kW. Deze veranderingen hadden in het geval van de beklaagden weliswaar niet tot gevolg dat het wassalon een andere indeling kreeg.

De [redacted] is een andere (rechts)persoon dan de vennootschap die op 11 januari 1999 de melding deed, zodat een nieuwe melding bij de overname door de beklaagden noodzakelijk was. Dat de beklaagden geen nieuw wassalon zijn opgestart, is niet relevant.

De eventuele goede trouw van de beklaagden doet evenmin afbreuk aan het bestaan van het opzet. Het misdrijf van de telastlegging A vereist, net zoals de overige telastleggingen, geen bijzonder opzet als moreel element, zodat goede trouw voor de schuldvraag niet relevant is. [redacted] kan zich evenmin verschuilen achter het argument dat ze naast het wassalon ook een hotel uitbaat en dus niet vertrouwd was met de milieuwetgeving.

De beklaagden voeren aan dat zelfs de milieuableider van de stad [redacted] de bedenking maakte dat er geen sprake was van *“afvalgassen”*, zodat er dus geen afwijking moest worden aangevraagd. Of het wassalon al dan niet afvalgassen uitstoot, is op zichzelf niet relevant voor het beantwoorden van de vraag of de beklaagden gehouden waren tot het melden van de exploitatie met toepassing van artikel 4, § 2 Milieuvergunningsdecreet. Dit is enkel relevant voor de beoordeling van de schuld van de beklaagden aan de telastleggingen B.1.c en B.2, de niet naleving van de verplichting tot het plaatsen van een schoorsteen die ten minste een meter hoger is dan de nok van het dak van de omliggende woningen en gebouwen, om de dampen, nevels en stofhoudende afvalgassen te lozen in de atmosfeer. Overigens staat wel degelijk vast dat het wassalon afvalgassen produceert. De beklaagden stellen op pagina 3 van hun syntheseconclusie zelf: *“De geurhinder kon opgelost worden door het plaatsen van een afvoerbuis/schouw tot 1 meter boven het dak; dit is wettelijk*

aangezien de droogkasten aangedreven worden door aardgas en de verbrandingsgassen moeten uiteraard afgevoerd worden”.

De telastlegging A is voor het hof bewezen gebleven.

6.2 De eerste rechter overwoog met betrekking tot de schuld van de beklaagden aan de telastleggingen B.1.a, B.1.b en C:

“Onder tenlastelegging B.1.a en B.1.b. worden beklaagden vervolgd voor diverse inbreuken op de exploitatievoorwaarden, die betrekking hebben op de geurhinder.

Voor wat tenlastelegging C betreft, bepaalt artikel 22, tweede lid, Milieuvergunningendeceet dat, ongeacht de verleende vergunning, de exploitant van een inrichting steeds de nodige maatregelen moet treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en om, bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden.

Uit de strafinformatie blijkt dat de aanvankelijke vaststellingen verricht werden op basis van een klacht van een bewoner van het appartementsgebouw ‘ ‘. Noch tijdens de eerste controle, noch tijdens de verdere controles, werd door de Inspectiediensten echter ooit zelfs zintuigelijk geurhinder vastgesteld of waargenomen. Dit wordt door de Inspectiediensten nadrukkelijk geacteerd in hun navolgend proces-verbaal (strafdossier, stuk 63). Ook de gerechtsdeskundige, die werd aangesteld in het kader van een burgerlijke procedure tussen beklaagden en de van Residentie stelde in zijn deskundig verslag dat voor wat betreft de aangeklaagde geurhinder, door hem “geen abnormale hinder werd vastgesteld tijdens de 3 plaatsbezoeken.” (deskundig verslag pag. 7). De enkele klacht van één persoon, waarbij het enigszins verwonderlijk is dat er voordien nooit klachten geuit werden, hoewel het wassalon reeds sedert 1999 wordt uitgebaat, volstaat naar het oordeel van de rechtbank niet om het bestaan van geurhinder te bewijzen.

Alle tenlasteleggingen die betrekking hebben op de geurhinder komen dan ook niet ten genoegen van recht bewezen voor en beklaagden worden daarvoor vrijgesproken.”

Het hof treedt deze overwegingen bij, neemt ze over en maakt ze tot de zijne.

vertegenwoordiger van syndicusbedrijf verklaarde in zijn verhoor van 28 februari 2017 dat de mede-eigenaars meldden dat er nog steeds geurhinder was bij volledige exploitatie. Ook dit doet er niet aan af dat de beweerde geurhinder op geen enkel ogenblik objectief werd vastgesteld door de toezichthouder en dus niet bewezen is.

Het hof bevestigt de vrijspraak van de beklaagden voor de telastleggingen B.1.a, B.1.b en C.

6.3 De algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), zoals van toepassing op de wasserij uitgebaat door de beklaagden, voorzien in artikel 4.4.2.2., § 1, tweede lid, dat de beklaagden een schoorsteen moeten plaatsen, tenminste een meter hoger dan de nok van het dak van de woningen en gebouwen gelegen in een straal van 50 meter rond de schoorsteen, om de afvalgassen af te voeren en te lozen in de atmosfeer. In

de aktename van de melding door het College van Burgemeester en Schepenen van 21 december 2015 werd de naleving van artikel 4.4.2.2., § 1, tweede lid Vlarem II binnen drie maanden na de aktename, uitdrukkelijk opgenomen als bijzondere voorwaarde (p. 50 (keerzijde) strafdossier).

De dossiergegevens tonen aan dat de beklaagden hieraan niet hebben voldaan. Uiteindelijk en na lang aandringen plaatsten ze een schoorsteen, maar zoals vastgesteld in het proces-verbaal van 16 februari 2017 voldeed deze schoorsteen nog steeds niet aan de voorwaarden aangezien de afvoerbuis tot net onder de rand van het dak van het aanpalend appartementsgebouw reikt (p. 69 strafdossier).

Zoals hoger al gezegd, betwisten de beklaagden ten onrechte dat de waterrij afvalgassen produceert. De verbrandingsgassen van de droogkasten zijn zonder twijfel afvalgassen. De beklaagden stellen op pagina 3 van hun syntheseconclusie zelf: *“De geurhinder kon opgelost worden door het plaatsen van een afvoerbuis/schouw tot 1 meter boven het dak; dit is wettelijk aangezien de droogkasten aangedreven worden door aardgas en de verbrandingsgassen moeten uiteraard afgevoerd worden”*. De beklaagden kunnen dus maar moeilijk voorhouden dat ze niet wisten dat dit het geval was. Dat van de stad betwijfelde of er sprake was van afvalgassen, doet hieraan geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de beklaagden stellen, is het niet zo dat de milieuambtenaar van de stad (hoofdinspecteur) zelf niet overtuigd was dat er een afwijking moest gevraagd worden van de toepasselijke milieuvoorwaarden. Haar woorden in de e-mail van 30 december 2014 (p. 24 strafdossier) *“Wij denken van wel”* drukken geen twijfel uit, maar een overtuiging, als antwoord op een eerdere mail van

Het is onjuist dat het (technisch) onmogelijk zou zijn om een schoorsteen te plaatsen die aan de voorwaarden van artikel 4.4.2.2., § 1, tweede lid Vlarem II voldoet. Ook uit het verslag van deskundige aangesteld door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 27 maart 2017 blijkt dit niet, wel integendeel. Deze deskundige stelt zelfs uitdrukkelijk dat de schouwmantel voldoende moet worden verhoogd zodat er wordt voldaan aan de opgelegde maatregelen in de uitbatingvergunning van 21 december 2015. Als leidraad voor de hoogtebepaling van het schouwkanaal verwijst hij naar artikel 4.4.2.2., § 1 Vlarem II (zie p. 12 van het verslag – stuk 15 van de beklaagden). De deskundige voegt er aan toe dat de bewering van de beklaagden dat ook het (veel hogere) met een dertigtal bouwlagen binnen de straal van 50 meter rond de schoorsteen zou liggen, onjuist is. Ook dit is dus geen reden waarom de schoorsteen niet zou kunnen worden geplaatst, zoals vereist volgens de toepasselijke regelgeving. Verder stelt de deskundige: *“Deze maatregelen zullen mogelijks geen volledige oplossing voor de gestelde problemen betekenen maar minstens voldoen aan de VLAREM-eis om alle voor handen zijnde technieken toe te passen.”*

De beklaagden maken niet aannemelijk dat ze moeilijkheden hebben ondervonden bij het bekomen van de toestemming van de vereniging van mede-eigenaars voor het uitvoeren van

de werken. Uit niets blijkt dat de procedure tot het bekomen van deze toestemming hen op enigerlei wijze heeft gehinderd bij het voldoen aan de voorwaarde gesteld door artikel 4.4.2.2., § 1 Vlarem II.

De beklaagden pleegden de feiten van de telastleggingen B.1.c en B.2 wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat rechtvaardiging, schuldontheffing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

De beklaagden kunnen niet voorhouden dat ze niet op de hoogte waren van inbreuken op de milieuwetgeving, omdat er vóór de uitbating door hen nooit klachten waren en omdat de vorige uitbaters nooit werden vervolgd. Alleszins neemt dit niet weg dat ze de feiten wetens en willens pleegden.

De beklaagden verwijzen tevergeefs naar artikel 16.4.4. Decreet Algemene bepalingen inzake Milieubeleid. Deze bepaling heeft betrekking op het opleggen van bestuurlijke maatregelen (die proportioneel moeten zijn) en heeft dus geen uitstaans met de telastleggingen B.1.c en B.2.

De telastleggingen B.1.c en B.2 zijn voor het hof bewezen gebleven.

6.4 Op 14 november 2014 legde toezichthouder _____ van de politiezone _____ de beklaagden de bestuurlijke maatregel op om uiterlijk tegen 5 december 2014 te bewijzen dat melding werd gedaan bij het stadsbestuur van _____ van de exploitatie van het wassalon (telastlegging D.1).

Op diezelfde datum legde ze een tweede bestuurlijke maatregel op, namelijk de verplichting om uiterlijk tegen 16 januari 2015 een plan van aanpak te bezorgen over het conform maken van de emissie van afvalgassen aan de algemene en sectorale milieuvorwaarden (telastlegging D.2).

Volgens de bestuurlijke maatregel, opgelegd op 11 januari 2016, dienden de beklaagden uiterlijk tegen 21 maart 2016 een schoorsteen te installeren die minstens een meter hoger was dan het dak van de woningen en gebouwen in een straal van 50 meter rond de schoorsteen. Deze maatregel werd op 7 maart 2016 verlengd tot 15 april 2016 (telastlegging D.3).

De beklaagden betwisten niet dat ze de maatregelen niet (tijdig) hebben nageleefd, maar houden voor dat dit ze dit niet opzettelijk deden.

Andermaal maken de beklaagden rechtvaardiging, schuldontheffing en niet-toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk.

Het gegeven dat ze de toestemming moesten bekomen van de vereniging van mede-eigenaars, heeft enkel betrekking op het plaatsen van de schoorsteen en vormde in geen geval een beletsel voor het melden van de exploitatie bij het stadsbestuur en het opmaken van het plan van aanpak, zoals bedoeld in de telastleggingen D.1 en D.2.

Het verzoek tot het bekomen van een afwijking van de algemene en sectorale voorwaarden, ingediend bij de minister, had eveneens enkel en alleen betrekking op het plaatsen van de schoorsteen.

De bestuurlijke maatregel met betrekking tot het plaatsen van de schoorsteen werd pas genomen op 11 januari 2016 en dus nadat de minister al op 18 november 2015 had beslist om niet in te gaan op het verzoek tot afwijking.

Het hof herhaalt dat de beklaagden niet aannemelijk maken dat ze moeilijkheden hebben ondervonden bij het bekomen van de toestemming van de vereniging van mede-eigenaars voor het uitvoeren van de werken. Uit niets blijkt dat de procedure tot het bekomen van deze toestemming hen op enigerlei wijze heeft gehinderd of tot vertragingen heeft geleid bij het voldoen aan de voorwaarde gesteld door artikel 4.4.2.2., § 1 Vlare II, en dus bij de naleving van de bestuurlijke maatregel, bedoeld in de telastlegging D.3.

Het is begrijpelijk dat de beklaagden verschillende offertes wilden laten opmaken voor het plaatsen van de schoorsteen, maar de verbalisanten stelden vast: *“In elk geval moeten we toegeven dat zij met die zaak is bezig geweest maar dat één en ander sneller kon verlopen. Zo kon zij veel vroeger na de beslissing van de Minister (18/11/2015) gestart zijn met het verzamelen van prijsoffertes. We voelen aan dat de hoge kostprijs voor de installatie van zo’n schouw ervoor gezorgd heeft dat één en ander op de lange baan werd geschoven.”* (p. 53 strafdossier, keerzijde).

Evenmin het opvragen van verschillende offertes en de tijd die daarvoor nodig was, rechtvaardigt de niet-tijdige naleving van de bestuurlijke maatregel van 11 januari 2016, verlengd op 7 maart 2016.

De beklaagden pleegden de bewezen feiten van de telastleggingen D.1, D.2 en D.3 wetens en willens.

7. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van

rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

(...)

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

Nu de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, maar wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

was en is de zaakvoerder van de Ze had de algemene leiding over de bedrijfsvoering van de vennootschap en beslissingsbevoegdheid, in het bijzonder over de naleving van de milieuwetgeving.

Binnen de rechtspersoon was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de verplichtingen, opgelegd door de milieuwetgeving, wat een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon is.

De aan en de te last gelegde en voor hen bewezen verklaarde misdrijven werden wetens en willens gepleegd. Zowel als de worden daarom veroordeeld tot een straf.

8. De voor de beide beklaagden bewezen telastleggingen A, B.1.c, B.2, D.1, D.2 en D.3 zijn de opeenvolgende en voortgezette uiting van eenzelfde misdadig opzet zodat het hof voor elke beklaagde slechts een straf toepast, met name de zwaarste (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

De beklaagden exploiteerden een wassalon, wat een derdeklasse inrichting is, zonder dat ze dit voorafgaandelijk meldden aan het College van Burgemeester en Schepenen. Daarnaast leefden ze de op het wassalon toepasselijke milieuvorwaarden niet na. Pas nadat de hen toegestane termijnen waren verstreken, voldeden ze aan de opgelegde bestuurlijke maatregelen. De maatregel in verband met het verhogen van de schoorsteen is echter nog steeds niet volledig uitgevoerd.

De beide beklaagden hebben nog een blanco strafregister.

Anderzijds blijkt uit de dossiergegevens wel dat de beklaagden inspanningen deden om zich in regel te stellen en daarvoor al belangrijke kosten hebben gemaakt. Dat de Vereniging van Mede-eigenaars bij het uitvoeren van bepaalde maatregelen moest worden betrokken, maakte de zaken er voor de beklaagden niet eenvoudiger op, ook al kan dit niet als een rechtvaardigingsgrond of reden tot schuldonthefing worden beschouwd.

Bovendien dateren de feiten al van enige tijd geleden.

Rekening houdend met al deze gegevens, is een geldboete van 500 euro voor elk van de beklaagden een passende en noodzakelijke straf. Het hof verleent aan de beide beklaagden gewoon uitstel voor de helft van de geldboete. Beiden voldoen aan de wettelijke voorwaarden daarvoor. werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, terwijl de in dit arrest opgelegde straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt. De werd nog niet veroordeeld tot een geldboete van meer dan 24.000 euro en de in dit arrest opgelegde geldboete gaat de 120.000 euro niet te boven.

Uit niets volgt dat deze geldboete, deels met uitstel, de beklaagde sociaal zou declasseren of haar sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen. Het hof gaat daarom niet in op de vraag van de beklaagde om haar de gunst van de opschorting te verlenen.

De geldboete moet met 70 deciemmen worden verhoogd, nu de door de beklaagden gepleegde feiten zich uitstrekken over een periode zowel voor als na 1 januari 2017.

De hierna voor bepaalde vervangende gevangenisstraf zet haar er voldoende toe aan om de geldboete te betalen.

9. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor hen bewezen verklaarde telastleggingen, die hen gemeen zijn.

Het hof bevestigt de veroordeling door de eerste rechter tot het betalen van de bijdragen aan het Slachtofferfonds en het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminale en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminale, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof verhoogt daarom de kosten met 10 % in hoger beroep en veroordeelt de beklaagden ook tot het bedrag van de vaste vergoeding dat nu 50,45 euro is, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexerings van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexereren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

10.1 De beklaagden zijn gehouden om de schade te vergoeden die de burgerlijke partijen hebben geleden als gevolg van de voor de beklaagden bewezen verklaarde misdrijven en die door de beklaagden gepleegde fouten uitmaken.

De eerste rechter kende aan de burgerlijke partijen en elk een morele schadevergoeding toe van 150 euro. De schade van de begrootte hij op 500 euro. Daarnaast kende hij interesten toe vanaf 27 september 2015.

In hoger beroep vorderen en elk een schadevergoeding van 1.000 euro, de vordert 2.500 euro.

10.2 Het is bewezen dat de burgerlijke partijen een zekere schade hebben geleden als gevolg van de voor de beklaagden bewezen verklaarde misdrijven.

Zo hadden ze heel wat achternageloop om de beklaagden er toe te bewegen de voorschriften van de milieuwetgeving na te leven. Deze kosten van achternageloop waren ongetwijfeld het grootst voor de

Daarnaast ondervond hinder door neerdwarrelende stofdeeltjes op de ramen van zijn appartement gelegen op de zevende verdieping. Dit is het rechtstreeks gevolg van het feit dat de schoorsteen niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 4.2.2.2., § 1 Vlarem II.

Nu de beweerde geurhinder niet bewezen is, kan het hof hiervoor geen schadevergoeding toekennen.

Ook andere schade, in oorzakelijk verband met de voor de beklaagden bewezen verklaarde misdrijven, is niet bewezen.

Rekening houdend hiermee en bij gebrek aan objectieve gegevens die een meer concrete schadebegroting mogelijk maken, bepaalt het hof de schadevergoeding in billijkheid op:

- 500 euro voor de ;
- 400 euro voor ;
- 150 euro voor .

Deze bedragen moeten nog worden vermeerderd met de vergoedende interesten vanaf 27 september 2015.

10.3 Met toepassing van artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof bepaalt het bedrag van de (voor de burgerlijke partijen gezamenlijke) rechtsplegingsvergoeding op 780 euro voor de procedure in eerste aanleg, het basisbedrag voor vorderingen tussen 2.500,01 en 5.000 euro. Voor de procedure in hoger beroep kent het hof het geïndexeerde basisbedrag toe, namelijk 845 euro.

Er is geen enkele reden om de burgerlijke partijen slechts de minimumrechtsplegingsvergoeding toe te kennen, ook niet het gegeven dat de burgerlijke partijen werden bijgestaan door dezelfde advocaat.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 28,46 euro in eerste aanleg en 254,25 euro in beroep;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij _____ van een bedrag van 150 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 27 september 2015 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij _____ van een bedrag van 400 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 27 september 2015 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij de _____ van een bedrag van 500 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 27 september 2015 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ hoofdelijk en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partijen, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 780 euro in eerste aanleg en 845 euro in beroep;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: € 28,46

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 45,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. 1 ^e beklaagde:	€ 27,30
Dagv. 2 ^e beklaagde:	€ 28,18
Dagv. BP :	€ 33,30
Dagv. BP :	€ 28,18
Dagv. BP :	€ 28,18

€ 231,14

+ 10 %: € 23,11

Totaal: € 254,25

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____ en in openbare rechtszitting van **10 september 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

